

love efter og undersøger, hvor der kan spares.

Vi kan under Hensyn til den økonomiske Situation billige, at Ministeren søger at opnaa Beparelser paa Aldersrenteloven, og for at fatte mig ganske kort kan jeg hen-vise til, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte forleden Dag, og sige, at vi vil gaa ind i Forhandlingerne med god Villie til at finde Beparelser og en god og tilfredsstillende Løsning ogsaa af denne Sag. Vi er fra konservativ Side aldrig gaaet til en Lovgivning paa dette Omraade ud fra den Betragtning, at en Pensionering eller en fuld-tændig Forsørgelse var ønskelig. Jeg har tværtimod Gang paa Gang som Ordfører hævdet, at der skulde være Tale om et Tilskud til de gamle til Lettelse af deres vanskelige Kaar. Denne Retningslinie har vi hele Tiden fastholdt, og den vil vi heller ikke glemme nu. Vi vil ikke, saaledes som der er blevet paastaet fra visse Sider, bl. a. af den ærede socialdemokratiske Ordfører og til Dels ogsaa af det ærede Medlem Hr. Stauning, glemme, at det er gamle Mennesker, vi her lovgiver for. Men naar vi er inde i en vanskelig Tid, er der jo ikke noget at sige til, at man søger at afpasse de forskellige Udgiftslove efter Samfundets økonomiske Evne.

Den højtærede Indenrigsminister nævnte i sin Fremsættelsestale tre Punkter, hvor der var fremsat Kritik over Administrationen, for det første, at de enligt stillede havde det for daarligt, for det andet, at det var for store Indkomster og Formuer, der gav Ret til Aldersrente, og endelig, at der var for lidt Bevægelsesfrihed for Kommunerne. Vi er ikke ukendt med disse Klager og kan godt gaa ind paa dem under Forhandlingerne, men vi kan ikke følge det foreliggende Lovforslag. Vi maa derimod anbefale, at man følger den Linie, man var inde paa under Forhandlingerne i Landstinget i Fjor. Da vilde man komme de enligt stillede til Hjælp. Der var foreslaet en saadan Ordning, at der vilde blive bedre Forhold for dem, der var allerdaarligst stillet. F. Eks. vilde en enligt stillet Mand i København faa en Forhøjelse fra 552 Kr. til 666 Kr., i Købstæderne fra 444 Kr. til 540 Kr. og paa Landet fra 330 Kr. til 432 Kr., for at tage nogle enkelte Sætser. Det var stærkt fremme under Forhandlingen, og der var i Virkeligheden paa et vist Tidspunkt Udsigt til, at man skulde kunne opnaa Enighed om en saadan Ordning. Derved viste vi vor Villighed til at komme de enligt stillede til Hjælp, og for at faa Midler til en Forbedring af disse enligt stilledes Kaar var vi villige til at ind-

snævre Kredsen af dem, der kunde faa Aldersrente, noget.

Dette er jo ogsaa kommet frem i det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat. Det er jo klart, at naar man sætter Sætserne ned saa langt, som det her er sket, og man kun tager Hensyn til de Sætser, her er foreslaet, for Ydelsen fra Statens Side, maa Grænsen for de Formuer og Indkomster, der giver Ret til Aldersrente, blive sat stærkt ned. Her kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, var inde paa, og som fremgaar af det Bilag, der følger Lovforslaget. Men jeg er af den Anskuelse, at Kronestigningen betyder meget lidt overfor de smaa Aldersrenter, som tildeles enligt stillede. Man kan sige, at den procentvis betyder lige meget, men jeg synes dog, at vi har Lov til at fastholde, at overfor de smaa Indkomster er det ikke humant at regne stærkt med den forøgede Værdi af Kronen. Naar vi derimod ser, hvordan de forskellige Formueforhold er forrykket, baade paa Land og i By, vil vi se, at Kronestigningen i Virkeligheden har bragt Folk, der sidder med Gaarde eller Bosteder, ud af hvilke de kan trække en Kapital paa, lad os sige, en 10 000—12 000 Kr., en Værdiforøgelse, der betyder noget, og som man ikke kan se bort fra. Naar man har en saa stor Kapital i en Virksomhed, betyder det, at man i Virkeligheden nu er meget bedre situeret, end man var, da Aldersrenteloven blev vedtaget. Men efter at Ejendomsværdierne er gaaet ned, er der en uhyre Mængde Landboere, der har mistet alt, hvad de har sat i deres Ejendomme, idet de i Virkeligheden, hvis de skulde realisere alt, ikke vilde komme til at eje noget som helst.

Jeg synes derfor, at der er nogen Mening i, ogsaa fra konservativ Side, at gaa ind paa den Tanke, at man kan gaa noget skarpt frem overfor Formuerne, og det samme vil i nogen Grad komme til at gælde overfor Indkomsterne. Det er ikke, fordi vi vil ødelægge Opsparingslysten og være haarde imod de Mennesker, der har lagt noget til Side, men vi maa tage Hensyn til den Situation, der nu en Gang er, og Situationen er en saadan, at mange Skatteydere i vore Kommuner vil finde det underligt, at Mennesker, som er i Stand til, naar de realiserer deres Værdier, at trække en saadan Formue ud af deres Virksomhed, kan faa Aldersrente, medens de selv sidder med deres Husmandsbrug eller Gaardsmandsbrug og beskattes haardt, for at disse Mennesker kan faa Aldersrente. Derfor er vi Konserva-